

Is deze diepe eenheid in Christus tusschen het werk des Zoons en des Geestes waarheid, dan gevoelen we toch, hoe alle subjectivisme en personalisme die eenheid schenden moet. Want wat zou dit anders wezen dan het willen leven en werken uit den Heiligen Geest buiten den Zoon om, dat wil zeggen buiten het Woord om, waarvan het Ambt als tolk optreedt. Een verheffen van het werk des Geestes boven dat van den Zoon. En de Heilige Geest zoekt Zelf het omgekeerde. Hij stelt zijn werk in dienst van het werk van Christus. Schept Hij de persoonlijkheden tot het ambt, dan volgt hieruit, dat de ambtsdrager met zijn persoonlijkheid niet over het ambt heeft te heerschen, maar het integendeel heeft te dienen. Het dienen van Christus door het ambt met het gansche wezen, is tevens het waarachtige dienen van den Heiligen Geest, hetwelk Hij begeert. Maar verheft de persoonlijkheid zich boven het ambt, dan doet zij aan de eere van Christus te kort en daarom aan de eere des Geestes. En tegelijk leidt dit tot een heerschappij voeren over de geloovigen, waartoe zelfs een Paulus zich het recht en den wil ontzegde.¹⁾

Krachtens deze eenheid is er een gezegende wisselwerking mogelijk tusschen beide.

Eenerzijds behoeft de persoonlijkheid niet onder te gaan in het ambt, gelijk daarvoor steeds gevaar bestaat in de Kerk van Rome. Integendeel, het ambt eischt haar op met alle krachten en gaven, en het biedt in zijn onderscheidene functies en in zijn geheel natuurlijk optreden in aansluiting aan het gewone menschelijke leven, de rijkste gelegenheid, om wat zuiver menschelijk is, door genade bevrucht, tot ontplooiing te brengen. Bij die ontplooiing schenkt het ambt den edelsten prikkel, ontgloeit voor het verhevenste ideaal, opent een oefenschool van zelfkennis en menschenkennis, en

¹⁾ 2 Cor. 1 : 24.